

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3054/2020
23.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., кога заступа Миле Ристић, адвокат из ..., против тужене Општине Гњилане са привременим седиштем у селу Горње Кусце, ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1901/2019 од 10.06.2020. године, у седници одржаној 23.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1901/2019 од 10.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 725/18 од 04.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се у односу на тужену Општину Гњилане утврди да има својство радника на неодређено време сходно решењу Општинске управе општине Гњилане број ...-.../...-... од 11.03.2009. године, те да се наложи туженој да тужиоца врати на посао и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 158.160,00 динара све са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1901/2019 од 10.06.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 725/18 од 04.04.2019. године у делу става првог изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да га врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима и жалба тужиоца у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је пресуда у преосталом

делу става првог изреке, којим је тужилац тражио да се утврди да има својство радника тужене на неодређено време сходно решењу Општинске управе општине Гњилане број ...-.../...-... од 11.03.2009. године и тужба тужиоца у том делу је одбачена.

Тужилац је против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем тужене од 21.11.1990. године засновао радни однос на неодређено време на радном месту ... месне заједнице ..., а касније је премештен на радно место ... . Након измештања органа тужене општине, послове ... је обављао најпре у ..., а потом у ... све до 20.05.2003. године када му је одузето овлашћење, јер је изменом Закона о матичним књигама („Службени гласник РС“ број 57/03) вођење матичних књига за Општину Гњилане пренето у надлежност Општине Врање. Тужилац је примао зараду све до доношења решења тужене 20.10.2014. године, којим му је одређено право на новчану накнаду зато што се почев од 2003. године преселио у ... и није радио. Тужилац је приговорио на то решење, али је приговор одбијен као неоснован. Правноснажном пресудом Основног суда у Косовској Митровици – Судске јединице у Ранилугу II-23 П1 300/14 од 06.10.2015. године, наведена решења су поништена као незаконита.

Тужбеним захтевом тужилац тражи да се утврди да има својство радника на неодређено време и да се тужена обавезе да га врати на послове одговарајуће његовој стручној спреми, знању и способности, као и да му исплати разлику између исплаћене новчане накнаде и припадајуће плате. Претходном пресудом првостепеног суда II-22 П1 184//16 од 26.04.2017. године, која је у том делу потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2870/2017 од 22.09.2017. године, усвојен је захтев тужиоца у погледу новчаног потраживања.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд у побијаној пресуди применио материјално право, када је ставом првим изреке потврдио првостепену пресуду у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се Општина Гњилане обавезе да га врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима и ставом другим укинуо

првостепену пресуду у преосталом делу којим је тужилац тражио да се утврди да има својство радника тужене на неодређено време, сходно решењу општинске управе тужене од 11.03.2009. године и у том делу тужбу одбацио.

Одредбама члана 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05... 95/18) прописано је да одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да се сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона.

Одредбама члана 71. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ бр. 48/91... 23/13) прописано је да се ради остваривања својих права, запослени у државном органу, односно постављена лица, писмено обраћају функционеру који руководи органом (став 1); да против сваког решења и другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама запослени, односно постављено лице, има право да поднесе приговор (став 2); да се приговор подноси функционеру који руководи државним органом у року од 8 дана од дана уручења решења или другог акта, а функционер је дужан да о њему одлучи у року од 15 дана, од дана подношења приговора (став 3); да разматрајући поднети приговор, функционер преиспитује своју одлуку и може је изменити или допунити (став 4); да запослени, односно постављено лице, има право да поднесе приговор и у случају кад функционер у року од 15 дана од дана подношења захтева не одлучи о праву на које се захтев односи (став 5); да ако функционер у утврђеном року не одлучи о поднетом приговору или ако запослени, односно постављено лице није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора, запослени, односно постављено лице може да се обрати надлежном суду у року од 15 дана (став 6).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да тужиочев радноправни статус није доведен у питање ниједним актом тужене општине и да тужилац има статус радно неангажованог запосленог. Ово стога јер је несумњиво утврђено да је решењем тужене од 1990. године тужилац засновао радни однос на неодређено време код тужене, да му радни однос није отказан од стране тужене, па ни решењем од 11.03.2009. године којим је одлучено о елементима за обрачун плате тужиоца. Стога правилно закључују нижестепени судови да тужилац нема правни интерес за утврђивање својства радника на неодређено време и да је неоснован тужбени захтев да се тужена обавезе да га врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ово због тога што предмет тужбеног захтева није враћање на рад због незаконитог престанка радног односа у смислу члана 191. Закона о раду, већ се тужбеним захтевом тражи фактичко распоређивање тужиоца на одређено радно место, а тужилац је пропустио, како то правилно закључује другостепени суд, да у складу са одредбом члана 71. Закона о радним односима у државним органима, пре подношења тужбе поднесе приговор због тога што надлежни функционер тужене није донео одлуку у прописаном року по његовом захтеву.

Стога су неосновани наводи ревизије да је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 71. Закона о радним односима у државним органима.

Имајући у виду изложено, а како се наводима ревизије не утиче на другачију одлуку, Врховни касациони суд применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио је као у изреци.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић